Книга Сираха 47

Натан та Давид 1-11; Соломон 12-22; Ровоам та Єровоам 23-25

1 А після нього почав Натан пророкувати за днів Давида.

2 Так, як сить відокремлюють від жертви, так Давида - з-між синів Ізраїля.

3 Він з левами бавився, як з козенятами, а з ведмедями - мов із ягнятами.

4 Чи ж велетня не вбив він, як був ще хлопцем? Чи не змив же він із народу ганьбу, як ото підняв руку з каменем у пращі та й ізламав гординю Голіята?

5 Візвав він тоді до Господа Всевишнього, і той надав сили правиці його - вбити мужа, у війні потужного, і ріг народу свого піднести.

6 Зажив він слави десятків тисяч, хвалено його з-за благословень Господніх, тож і надягли на нього слави вінець:

7 він бо загладив ворогів навколо, винищив геть супостатів філістимлян, зламавши їхню міць аж по сьогодні.

8 У кожнім своїм ділі воздавав він шану Святому Всевишньому словами прослави, з усього серця співав піснопіння й любив свого Творця.

9 Перед жертовником настановив співаків, і лунав їхнім голосом спів милозвучний.

10 Святам-празникам блиску надав він, досконало прикрасив чини врочисті: хвалили вони його ім'я святе, а святиня вже від ранку бриніла.

11 Простив Господь йому його гріхи й підніс навіки його потугу, дав йому царський союз і слави престол в Ізраїлі.

12 Мудрий син по нім був: завдяки йому жив щасливо.

13 Царював Соломон за мирних днів: дав йому Бог довколишній спокій, щоб він спорудив дім його імені й святилище йому приготував навіки.

14 Який же мудрий був ти замолоду, мов повноводна річка розуму!

15 Землю покрила душа твоя: приповідками-загадками сповнив її ти.

16 Дальніх островів сягнула слава твоя: був єси люблений в мирі твоїм.

17 За твої пісні, приповідки, притчі, а й відповіді - країни тебе подивляли.

18 В ім'я Господа Бога, що зветься Богом Ізраїля, зібрав ти золота, мов цини, срібла згромадив, мов олива.

19 Та прихиляв ти жінкам свої боки, то й став еси рабом власного тіла.

20 Поклав єси пляму на власну славу, осквернив своє потомство, гнів на власних дітей навів і біль пекучий - на своїх нащадків.

21 Постала тоді подвійна влада: з Ефраїму вийшло бунтівниче царство.

22 Та Господь милосердя не залишить, жадного зо слів своїх не порушить, дітей свого вибранця не занапастить, потомків того, кого любив, не знищить, - тим то й дав він Якову останок, а Давидові корінь, з якого він вийшов.
23 І спочив Соломон із своїми батьками, потомка з свого роду лишивши по собі, - найбезумнішого з народу, позбавленого глузду: Ровоама, що звів народ своєю радою.
24 А й Єровоам, син Навата, ввів Ізраїля у гріх і показав Ефраїмові нечестиву дорогу: гріхи їхні так помножились, що їх з власної землі вигнано.
25 І ласі були вони на всяке зло, поки не впала кара на них.